

அபிராமி நவநீதம் 1

• கவிதாசன் (என்)

வாணிசலைக்கழகம்

சென்னை.

1994-10-14

அபிராமி நவநீதம் 1

கவிதாசன் (கவி)

வாணிகலைக்கழகம்

சென்னை

1994-10-14

சுயேதக் கெளரியீடு 4

க. வீரகந்தி

©

விண்ணா/ ரூபா 25/-

சுயேதக் கெளரியீடு
புலவர்.

முகவுரை

பிரபஞ்ச ஜோதி அபிராமியின் ஒளி மண்டகத்திற்குள் யுகந்த விடுவதற்குத் துடிக்கிறேன். அந்த உன்னத ஒளியை நோக்கிச் சதா யாத்திரை செய்கிறேன்.

ஆனால் அந்த ஒளிவட்டத்திற்கு அதிக தூரம் பின்னாலேதான் நிற்கிறேன். நிற்கும் தரீப்பில் எண்ணென்மோ சிந்தனைகள் குறுக்கிட்டு அவைமோதச் செய்கின்றன. எதுவானாலும் நான் ஐயப்போவதில்லை.

மிக அழகான அந்தப் "பக்கைக்கொடி" வனக்கு இன்னும் வச்சைக்கொடி காட்டவில்லை. காட்டியே தீருவான். ஐயப்பாடும் இல்லை.

நீ என்ன நினைக்கிறாய் என்பது பற்றி எனக்கு கவலையும் இல்லை. போகிறேன், போகிறேன், ஷாய்க்கொண்டே இருக்கிறேன்.

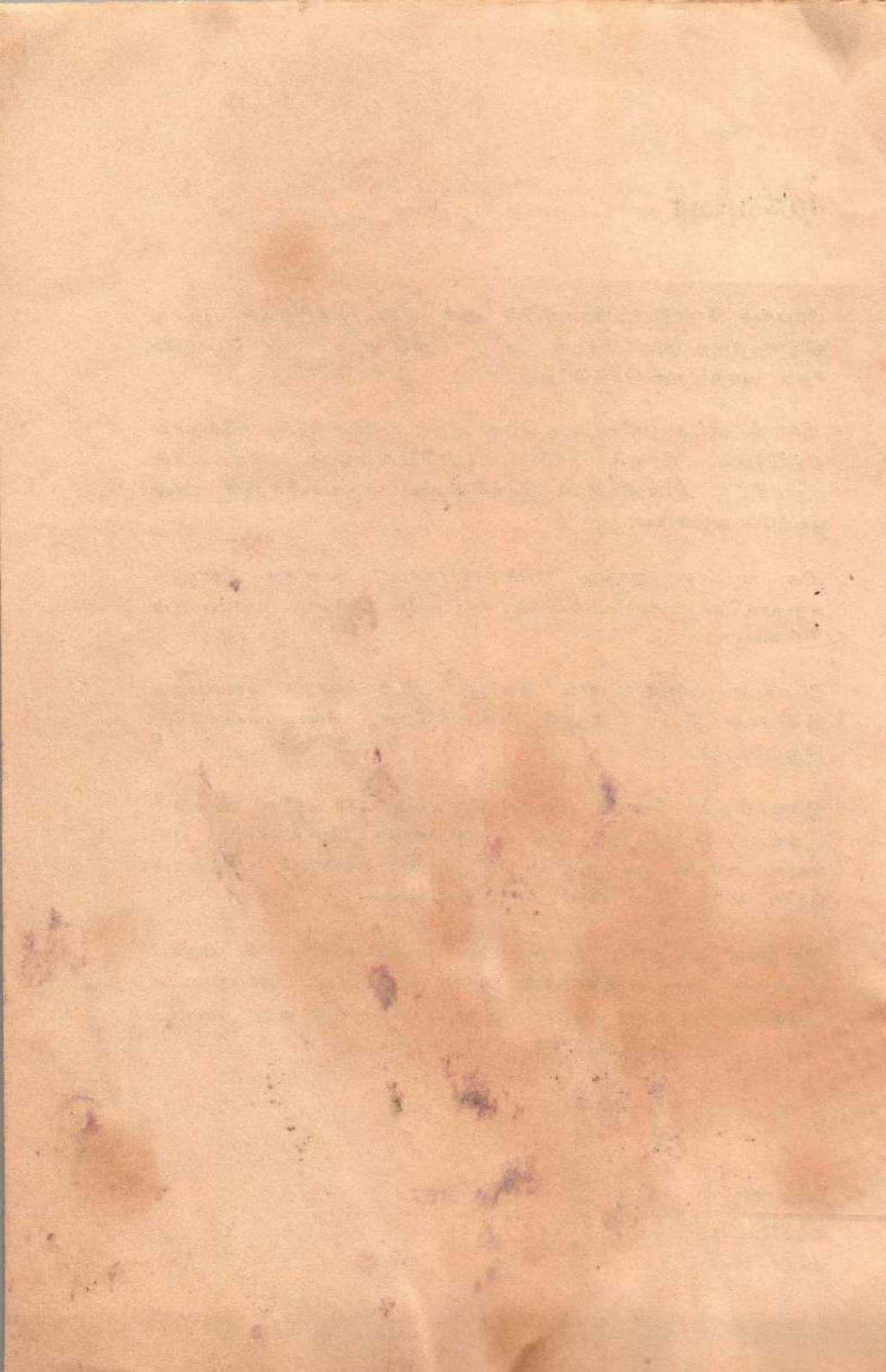
இக்கவிதைகள் தொடர்ச்சியாக எழுதப்பட்டன அல்ல, அங்கும் இங்குமாக எழுந்தவை, சில என்னைச் சுற்றியே உள்ளன. பசு எவ்வோரையும் சுற்றி நிற்கின்றன. நீயும் படிக்கலாம், பாடலாம் சித்திக்கலாம், உணரலாம், அது உன்வேலை

இவற்றை அழகுறப் படியெடுத்த உதவியவர் என் அன்பு மாணவர் கமலக்கண்ணனின் மகன் அணங்கன், அவனுடைய எதிர்சாலம் மகமிகப் பிரகாசமானதாக வேண்டும் என அன்னை அபிராமியை அஞ்சலிக்கிறேன்.

•லாணி•

கரவேட்டி

1994-10-14

அருள்மிகு அத்துஞ் அபிராமி

அனங்கார ஊர்வசி

அழகு நவநவ நர்த்தனம் செய்தீரும் அத்துஞ் பெண்
பழகு தமிழ்மொழிப் பாவிதழ் வாழும் பருவமங்கை
யவன மடியில் தவழும் மழலை அபிராமியில்
துவளும் மனிதரும் பூசனைக்கானவர் தூயவரே!

புண்ணியப் பொய்கை ஓடைந்து புதுமுடிப் பூரிப்புடன்
கண்ணுதற் காதலன் ழுன்னகைக்கு ஏங்கிக் கயல்துடிக்கும்
கண்ணுதற் கன்னி கவர்தழ் வண்ண அபிராமியை
வின்கொளி காண்பவர் விந்தை புரியும் கவிஞர்களே!

கல்விக் கடலுள் வலம்புரி முத்துக் குளித்தெடுக்கும்
வல்ல நீபுணர்கள் ஞானிகள் ஶாழ்ந்திடும் என்பதிக்
நல்ல சுவாசம் அளித்திடும் அத்துஞ் அண்ணைபதம்
புல்லும் திருவினா புன்னெறி போக்கும் புலவர்களே!

கதிர்வளைந்து ஆடும் கழனிப் பசேலின் வணப்பழகில்
புதிர்விருந்து ஆடும் புலவர்கள் வாழும் கரையையிலே
மதிதவழ்ந்த ஆடும் கிவனின் அபிராமிக் காதல்நங்கை
சதுருவந்து ஆடும் உணர்ச்சிப் புனிதர் கலைஞர்களே!

அண்ட கோளங்கள் அதனதன் பாதை இயங்களுளி
மண்டல பீட அரியாசனத்திலிவீற்றிருந்து
அண்டமும் போற்ற அரசிவல் செய்யும் அபிராமியை
அண்டிப் பிழைப்போர் அகிலங்கள் ஆளும் அரசர்களே!

அந்திப் பொழுதின் அனங்கார ஊர்வசி அத்துஞ் பெண்
சிந்தை கனியும் செவ்வான ஒளியிசு சிமிட்டல்கண்டு
கற்கல் தூணியும் கவிதைகள் செய்யும் கரவைமணி
உந்திக் கமலச் சுணையில் கிவந்தி உருக்கொள்வளே!

உருதாரி அண்ணை சிவந்தி சொரியும் ஒளிக்கருணைப்
பிரவாக வெள்ள அலைகளில் மொத்துண்டு மோகம்உற்றுப்
பெருஞான உந்தல் எழுச்சியில் சந்நி ஃ சார்ந்தவரைக்
கஞ்சுமாரி காளி கடைக்கணித்து ஆட்கொண்டு அருளுயளே!

தங்கக் கிரணங்கள் வீசிக்கதிர்மீன் தகதகக்க,
எங்கும் அபிராமி யாக எழில்சேரும் சுத்துளப்பொன்
மங்கை மணிச்சுழி ஆன தடாகமடி எனக்குத்
தங்கு மடம்ஆகி வாழ்வின் வெதுப்பம் தவிர்த்திடுதே!

சென்னை
29-10-91

கள்ளக் கயல்வீழி

அத்துஞ்சுப் பூம்புளக் வாவி மலரும் அபிராமி
சித்திரைப் பெளர்ணமி சிந்தம் அழகுச் சிவகாமி
சத்திய ஞான சரஸ்வதி தாய்மைக் கருமாரியை
நித்தியத் தாழ்வவர் சித்துக்கள் செய்ரச வாடுகளே!

விதியை எழுதி விளையாடும் கன்னி! விதிக்குவிதி
முதிய வரிவை அழித்து, தன் அன்பர்கள் வாழ்வியலை
புதிய வரியில் எழுதிப் புகழ்மொழன் நிதிசூவிக்கும்
கதியை அளிப்பவள் கள்ளக் கயல்வீழிக் காமாட்சியே!

காவிய நாயகி! கைகம்பும் அன்பர் மனத்திரையின்
ஒவியம்! உன்னத தேவதை! ஒங்குப்பான் மேருஉச்சி
மேவிய பச்சை மரகத மூலிகை! மென்மைதரும்
ஆவியில் ஊறும் அமிழ்தம் அமலை அபிராமியே!

அன்றாட வாழ்வின் அருமந்த தோழி அருந்தயரம்
குன்றேறி நின்று குடைகின்ற நேரம் குதித்துவரும்
மன்றாடி மங்கை அதனை ஒழித்திடல் மாத்திரம்?
என்றாகிலும் துபர் எய்தாது இனிஎன வாழ்த்துவனே!

வானம் அடங்கலும் வையம் அடங்கலும் வாரிச்சிந்துக்
சேனை அழகின் சிதறலில் தோய்ந்தும் அழகுப்பசி
ஏவோ அடங்கலை? என்னொரு விந்தை எழிலரசி
ஞானக் கயலின் நளினத்தில் என்பசி தீர்ந்ததுவே!

அத்துஞ்சுத் தீர்த்தம் அபிராமி தீர்த்தம்! அதில்படிந்து
புத்தி குளிப்பவர் பூவுலகு ஏத்தும் புலமைஉற்று
நித்திய ஜீவன்கள் ஆகுவர்! அன்றித் தலைநெரித்த
புகைகம் என்ன புலமையைத் தந்தது பூங்குயியே!

நேரிய நோக்கும் நிகரற்ற சிந்தனை நுட்பங்களும்
சீரிய போக்கும் திருவளர் தீர்க்க தரிசனமும்
கூரிய புத்தியும் தந்தருள். எந்தம் பிறப்பிலும்
ஆரையும் துன்புறுத்தாமன மென்மையும் தந்தருளே!

உமிழ்நாடு, சென்னை.

07-11-1991

ஒறுப்பாயோ? பொறுப்பாயோ!

அத்துளுவின் சுபமகளை ஆராத அருட்களியை
சுத்தர்களின் அகமலரில் சுரந்துவரும் தேன்பீழியை
வித்தகரின் புலமைநல நவஊற்று அருவியினை
நித்தமுமே மலங்கனிந்து நாக்கணிந்து பாடுவமே!
நிகரில்லா வாழ்வுஎங்கள் வாழ்வுஎன்று பாடுவமே!

பாதார விந்தங்கள் பகவிரவாய் மலர்ந்தசைய
நாதாந்த அலைகளிலே நல்லானர் அகங்களிலே
ஏகாந்த மாய்விளங்கும் எழிற்றேஜாதி அபிராமி
கேதார கௌரிபதம் கேடகல் வாழ்த்துவமே
கிஞ்சல்களும் கிழிசல்களும் கேடுகளும் நமக்கிலையே!

நற்கடம்பு மலர்சிந்தும் நாகரிகப் பூம்படுக்கை
பொற்பதங்கள் வினையாடும் பூவைநிறப் பிறைநுதவி
கற்பனைகள் கடந்தவிழிக் காமாட்சி கண்ணுதவி
அற்புதங்கள் அடிநாத ஒலிபாக அஞ்சலிப்போம்!
ஆதிவெயிலும் அடைமழையும் பேய்க்காற்றும் அகத்திலையே

அத்துளுவின் அத்துவித மெய்க்கலப்பில் எனைஅனைத்துச்
சித்தம்இரங் கியஉண்ணை எந்தவிதம் சேலிப்பேன?
முந்தமிழும் புனிதம்உறப் புதுமைஉறப் பொலிமைஉற
நித்தியமும் என்வாழ்வைக் கரைததாற்றி நான்வளர்த்த
வித்தைஒளிக் கலைவிருட்சம் பாதிவழி வீழ்ந்துவிட
எத்தனையோ நலிவுற்றோர் கல்விநிழல் மறைந்துவிட
புத்திக்குப்புத்திசொல்லும் 'புத்தி'யை நான் இழந்துவிட
சித்தம்மிக்க கலங்கிடட்டேன்! 'வாணி' பழங் கையாச்சே!
சுவமலரே! இனிஅதனை மீளாயிர்ப்புச் செய்வாயோ?

அருப்புமுனை மொட்டாக மலராக அமுதர
சுரும்புண்டு சிறுபுழுக்கள் கிளறாமல் கிராமல்
பெருப்புலவர் மனச்சிமிழில் பூக்குவரும் பொன்மலரே
அருப்பாடு பட்டேனும் அருயிரைத் தந்தேனும்
அகவாழ்வை அர்ப்பணிப்பேன் அதனைநீ கடைக்கணியே!

அத்துளுவின் நித்திலமே! அவலமனம் அமைதியுறச்
சத்தியநல் ஒளிலேண்டும் சதாசிலையே! சகலீவன்
முத்தர்களின் அகவயயில் முறைகொல்லும் முலிகையே!
வித்தைகளின் வளர்ச்சிலே விஷங்கலந்து வருவதனால்
நித்தம்நித்தம் நவநவமாய் நிடூரம் வினையுறும்மே!
அத்தேயுன் ஆட்சிக்கோர் அறைகவல் ஆகாதோ?

ஆயீரம்கால் மண்டபமாய் அழகுதரும் கடலிலே
போயிதீக்கும் மானுடத்தை, புலனங்கள் அனைத்தையுமே
தாவிலரும் தகவளிக்கும் தயாபரையே மாகாளீ!
சீவிதததின் முதுகெலும்பு சிந்திக்கும் கல்வி அனை
யாவருக்கும் கொடுஅம்மா யவ்வனத்தின் பூரிப்பு
பூமகளின் நிலையான நிலையாகப் பொலியட்டும்!

பொருவரிய உமையானுள் புத்துணர்வு ஞானப்பால்
பருகிடவே துடிக்கிறேன். பவளஇதழ்க் கவியரசீ!
இருபிறப்பாய் இப்பிறப்பை அருள்! இரண்டாம் அதனானே
நிலவுலகம் புதுவிதியில் திருமிளிரும் பணிபுரிவேன்
நின்மகையே புத்துலகப் புன்முறுவல் நீயாவாய்!

அத்தனாவின் சுயம்பான ஆதிபரை அபிராமீ!
முத்தான கருணைமழைக் கருமாரீ! கரவாளர்
எத்தகங்களில் குத்தங்களில் ஏமாற்றில் கபகைகளில்
புத்திநலம் விஷம்பாயப் புன்மைசில புரிந்துவிட்டேன்
பொன்வண்டே! என்யேனை ஒறுப்பாயோ? பொறுப்பாயோ!

தமிழ்நாடு சென்னை
14-11-1991

பிரபஞ்ச ஜோதி

அத்துஞ்சுப் பாலை அபிராமி பாரதி வாழ்வியலைச்
சித்திரம் செய்யும் சிவக்கொடி செங்கனி வாயிதழில்
முத்தென முத்தெனச் சிந்தனைத் தேன்துளி முக்தமிடும்
சித்திரைத் தென்றல் சிவந்தி செந்தாமரை சிந்திப்பமே!

சிந்திப் பவர்க்குச் சிறுமைகள் இல்லை, சிவக்கனிநய
வந்திப் பவர்க்கு வறுமைகள் இல்லை வளமுயரும்
மந்க மதிதரும் மந்தைக் குணங்களும் இல்லையிவ்வை
எத்தப் பிறவியும் ஓந்தும் புலமை எழில் வீசுமே!

என்னில் எனக்கு(ம்) இனியவள் ஆகிய சரஸ்வதிஎன்
கண்ணில் இருந்து எனவிலும் ஊத்தைக் கயர்படரா
வண்ணம் மனைதப் பரிசுத்தம் செய்திடும் வாசவல்லி
விண்ணில் நொசியும் அழகிலென் ஆவி கண்துதிடுமே!

கரைந்து கரைந்து விழிநீர் சொரிந்து சொரிந்து மிக
விரைந்து விரைந்துநான் செல்கின்றேன் செல்கின்றேன் விந்தை
-வெயி

பரந்து பரந்து பிரபஞ்ச ஜோதி ஒளிப்பிழம்பில்
கலந்து கலந்து புனிதப் புதுமைகள் கண்டிடவே!

கல்வி நற்பண்பு ஆதியற்ற மக்களைக் கண்டிரங்கும்
மெல்லிய நல்லுள்ளம் மேன்மேல் கிளர்ந்தொளி சேரவைக்கும்
துல்லிய சிந்தனை வல்லபம் ஆதிய தூயவற்றை
அள்ளித் தகுகின்ற அத்துஞ்சு ஆக்தாளை அர்ச்சிப்பமே!

அத்துஞ்சு மின்னல் கருமாரி தெய்வ மருக்கொழுந்தை
மெத்தென மெத்தென எங்கள் உயிரில் படரவிட
சித்திகள் வேண்டிய சித்திகள் பெற்றுச் சிறப்புறவோம்!
சத்தியம் சத்தியம் சாகாத வாழ்வுக்கும் சத்தியமே!

பாரதி - சரஸ்வதி

சிவந்தி - அபிராமி

மரசால மலர்க்கன்னி

அடி அிராமி! அண்ட பெருவெளி ஆணைசெயும்
திடியிடை ராணி! நுதலீழி ஞான விசாலாட்சி!
படிமிசை என்னைப் பரவசம் ஆக்கும் அழகலைகள்
நொடி அளவேனும் நுரைஅடங்காத நிலை அருளே!

நின்னைத் தவிர எனக்கெந்த மோகப் பிறவியிலும்
எண்ணத் தகுவதும் ஏத்தத் தகுவதும் ஏதும் இல்லை
பண்ணப் பிழிந்து உயர் பாரசம் சந்து பரவும்எனை
விண்ணில் திரிகிற வீறஞன், ஆருயிர் அம்பிகையே!

அபிரா அபிரா எனாவில் ஊறா அமிழ்தாறி
உருகாது உருகி உணைக்கூவி உள்ளம் வெதுப்பமுற
உருவாய் வனமோகினியே என் வாஞ்சைகள் வாய்விடமுன்
குருவாகி நின்று 'குருகுல வாசனை' ஊட்டுறியே!

ஊரார் நகைக்க உலகம் நகைத்திட உன்மத்தனாய்ச்
சீரான சிந்தனை செய்யேனை யான்முன்பு செய்தவமோ
பாராளுந் உன்பாத பக்கம் இருக்கீப் பகவிரவாய்
வாராளுந் மாசீபக் வடலீ! வழுக்கள் களைகிறியே!

கல்வியும் கேள்வியும் கைதரவில்லை சமயத்திலே
நல்லியன் நீங்கிய சாத்தான் உறவுகள் நள்ளிருட்டிக்
மெக்வென மெக்வெனத் தள்ளியிதாலே மெருகிழந்
கொல்லைப் புறத்திலும் கூவ முடியவை கோமளமே!

கோசலை ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பிய கூனிவர்க்கப்
பூசலைக் காணாத பொதிபதி எங்கள் கரவைத்தலை
வாசல் எனநான் உவப்புடன் போற்றீடும் அத்தூறின்
வாசமவரே! உணையின்றி எவ்விதம் வாழ்வனம்மே!

வாசாலமாக வரிவண்டு பாட வதனஇதழ்
மாசாலம் செய்யும் மலர்க்கன்னி தேனைஉவந்தளிக்கும்
பூதானம் மிகை புசழ்வீசும் சோலைப் பொதும்பருளினே
நீதானம் செய்யும் கருணை வளத்துக்கு தேரில்லையே!

கேசயலனாகத் தகி கன்றொடு குப்பிடும் கூடல்இசை
மாதலிப் பூவெனக் கண்ணகைக்குந் கன்னி அபிராமி
சீதள பாதங்கள் சேரும் இளமணி மேகலைகள்
காழியம் பாடும் கவிதைக் குயில்கள் எனக்காண்பமே!

அத்துஞப் பூம்புணல் ஆம்பல் அபிராமி! அவ்வாம்பல்
வக்தர்கள் ஊற்றிடும் அன்பு நிலவால் விழிதிறந்து
பக்திமை வாழ்வின் இருட்டும் நிலவெலச் சதுராரும்
அற்புதம் இங்கே நிகழ்து! அனைவரும் வாருங்களே!

பொய்கள் புரட்டுகள் கோள்தண்டணிகள் பொறாண்மை அண்டல்
செய்யும் சிறுமைகள் காணமுடியாத செந்திசுவை
ஐயை அபிராமி வல்லியை அத்துஞ அம்பிகையை
மெய்யின் வழிதெறி வாழ்பவரீ தகனவள் ஆக்குவரே!

அபிராமி தன்னவள் ஆகிவிட்டால் இந்த வாழ்க்கையிலே
தளராது நெஞ்சம்! தவறாது வெற்றி! இமயஉச்சி
ஒளிகாலும் தீபம் எனலாகும்! சாந்தி உவகைதரும்
புனிம்து எச்சங்கள் எல்லாம் மலர்களின் புன்னையே!

வாணி கலைக்கழகம்.

கரவெட்டி.

1994-08-14

நவநீத நயனம்

1

அத்துஞ ஊற்றில் அழகுக் குமிழி அனைந்தாடும்
நித்திய ஞான நிலவே ருயிலே நிகனங்கீ!
எத்தனை நாளைக்கு என்னநீ இருளில் இடர்ப்படுத்திச்சீ
சித்தம் மகிழ்வாய்? சிவதீ சிலம்படிஞ் செம்மலரே!

உன்னத மாமலை மேருச் சிமய உமையரசி!
என்னை ஒருபாளுள் ஆகவே ஏற்கலை தாயேநீ
இன்னமும் ஏனோ தயங்குகி? நான் அன்று¹ விந்தியதை
எண்ணியவாரே வளர்த்து நிழல்தர வை அம்மே!

துன்பமும் கண்டு துயரமும் கண்டு துணுக்கற்று
மன்பதை வாழும் கிழழியொன்று கண்டுநான் மாய்கின்றீறன்
என்பது உனக்குத் தெரியாதது அல்ல ஏழிற்கடர்!
பண்புடன் நானதை முன்னெடுத்துச் செல்லும் பரிசுருவே!

வானமும் பூமியும் ஒன்றாய்க் கலக்குது! வானவீகலி!
சனமும் ஏழ்மையும் வைக்கும் ஒப்பாரி அபசுரங்கள்
வானக்குயிலீ ! என் காதில் விழவில்லை! வன்முறைபினை.
ஆனதால் அன்னாய்நீ அன்னதோர் ஆட்சி அருளுவாய்!

நவநீதம் ஆக உருகும் ந்யன வீழி வீச்சிலே
வினைஏதம் ஆன வீசனம் பிணிகள் விழி மழக்கம்
அதிவேகம் ஆக லீலகப் 'புதிய உலகம்' செய்
மதிவேகம் நல்கி மகராசி என்னைப் பராமரியே!

2

முன்னவன் சொன்னது முற்றும் சரிஎன என்முனை
இன்னமும் ஏற்கலை, என்மதி என்ன மதி அம்மா!
என்னடி இந்த விசித்திரம் சேந்தனைப் பெற்றவனே
கண்ணலை வைத்துக் கடுக்காய் நுகர்வது அறமலவே!

பாடுகி தரலீர்னை பாற்கடல் எவ்விதம் நான் பெறுவேன்?
சேலே விழியாய்ச் சிவநிலம் ஆளும் சிவந்தி! என்
பாலே எதுவும் பழவினை நாசப்பதிவுளவோ?
மேலே உணரேன் இதயம் மெலியுது மெல்லியலே!

3

நானொரு மந்தரி! எனைப்போல் எவரும் நசீயாமல்
தேன்மொழி வாழும் திருக்குடிக் நோக்கிக் திரும்புங்கக்!
வானும் ஓங்கிய தூயவன் பாதம் தொழுமின்கக்!
தெனேன வைப்பன் உலகியல் வாழ்வைத் தெரிவிவே!

அழகுத் திருவும் அறிவும் தருவான் அவலங்களில்
இளகும் மனதும் இலியன பேசும் இதநலமும்
வளரும் வசிகர மங்கள வாழ்வும் மதிமகவும்
பழகும் தமிழும் தருவான் பவானி! பரவுங்களே!

இனிவேலை இல்லை எனதொந்து ஆவலித்துக் கைவிட்டதைத்
தனியான வெற்றிக் கனியான வைப்பன் அபிராமியே.
இனியேனும் உள்ளத் தருமாற்றம் இன்றி இனிபவளின்
மனியான பாதம் மனத்தே இருந்துங்கள் மானுடரே!

வாணி கலைக்கழகம் ("வாணி")
கரவேட்டி, 1994-08-23

1 - வாணிகலைக் கழகம்
2 - ஓசூலகம்

நிகளங்கி - களங்கமற்றவன்
நவநீதம் - வெண்ணெய்
கப்பதை - மனிதனை

தலைமறைவாக

1

சித்தம் சலிக்கும் நுரைப்பிணி யாழ்வைத் தியசாலைப்
பத்தாம் உவாட்டில் எனைச் சேர்த்தும் என்னுடன் மோதுவதுகி
புத்தம் புதிய பிணியாளர் கண்ணீரிக் கோவதுவும்
அத்தே! எனைநீ வழிமறித்து ஆட்கொள்ளும் அன்பல்லவோ!

உச்சந்தலையில் பிடித்தெனை 1இன்னே உதறிவிடு!
அச்சந் தருநோய் அழுத்தும் கனதிகள் ஏதும் இல்லை
உச்சம் கடந்திடும் உன்னத யாத்திரைப் பொண்ணிழல்
மிச்சம் எனக்குஓர் உலக அரசு மிளிர்வதே!

2

எல்லாம் இழுபறி ஆய்விட்ட சஞ்சலத் தீக்காற்றிலே
புகிலான சிந்தைக்கு மின்வலு நீ உவந்து ஊட்டிலையேல்
நல்லாளே நானோர் நறமலர் முல்லைக் கொடியாகவோ
அல்லது அழகிய வண்ணத்தி ஆகவோ அன்புசெயே!

சிட்டென நானோடி வந்துன் திருவடித் தாமரையைத்
தொட்டு தெளிந்து தொழுது கூத்தாடித் தோகைமயில்
பட்டுடல் மேனிப் பராபரையே உன்னழகைத் தேன்
சொட்டும் வரிகளில் தெள்ளித் தெள்ளிச் சொல்லிப் பாடுவனே!

மனிதம் இரைத கனிதப் பிறவியில் தாவரங்கள்
புனிதம் மிகுந்தவை ஆதலின் உன்பற்றைக் கூடலுள்ளே
தவிவன் தலைமறைவாக ஒதுங்கிட ஓரிடத்தா
களையும் கருணைக் கவிதைகள் உன்னை வலம் வகுமே!

யாழ் அரசு மருத்துவமனை,

யாழ்ப்பாணம்.

1994-09-20

1 — இப்பொழுதே

2 — தீய — தீவநிற

3 — வண்ணத்துப்பூச்சி

புலமைப் பெருஞ்சுற்றம்

தன்னந் தனியாக நான் வாழவில்லை தன்மகளே!
முன்னம் எனக்கென ஓர்பாதை காட்டிய மூலவராம்
பென்னம் பெரிய கணியன் பூங்குந்து(ளா)ர் துருவவெள்ளி
இன்னும் எனக்குப் பயணிக்கும் பாதையின் ஆதர்சமே!

தொல்காப்பியனாரும் அன்னவர் தொல் உரையாளர்களும்
ஓக்காப் பெரும்புகழ் விண்வெளிச் சந்திரிஷி, கர்! அவர்
பல்லாற்றில் செல்லும் தமிழிப்பற் பண்புகள் பன்னிப்பன்னி
உல்லாசமாய் உரையாடுவது என்னுடன் உவ்வலமே!

கார்ல்மார்க்ஸ் எனும்மகா மேதைமை காட்டிய 1^{வீ}னைக்'முடிப்
பால்நூல் எழுதிப் பெரும்புகழ் தேர்திடு ஷ்ஞ்ஞவர்கரு!
பால்வீதி மண்டல விண்ணிருந்து என்னுடன் பேசுவதும்
நால்வேத நக்கை! உன் நகலருள் அல்லது வேறென்னவோ?

பாரதி கம்பன் இளங்கோ(க்) கவிஞர்கள் பாசத்தமிழ்
வேரில் பழுத்த பழங்கள்! இடையன்சூல் வெள்ளிகள்! நான்
சேரரும் பொழுதி³ல கண்ணள் சிவிட்டிக் கனவெழுப்பி
²பாரதி மேவே இருந்தாலும் என்னுடன் பேசுவரே!

அடியார்க்கு நல்லார் இளங்கோ அடிகளார் மீளயிர்ப்பு!
நவமாய் உரைசெய் இலக்கியச் செவ்வர் அனைவரிலும்
உரையாளர் நாயகம்! பத்துறை விற்பன்ன வித்தகர்! ஆம்
விரிவான விண்வெளித் திங்கள்! உரோகிணி நானாவனே!

மகாசிக சூரு என்றுநான் ஏற்று மதிக்கும்ஞான
வானைத் தருக்க டெறிநுட்பம் நான்காண வைத்தபெரு
மாணைப் பரிமேலழகர் எனும் கல்வி³மதிமாணை
வான புதன்என நோக்கி வழத்துவேன் வாழ்கெனரீ!

புத்தரைப்போல் ஒரு சிந்தனையாளரை மெய்ஞ்ஞான
சித்தரை யான்கண்ட தில்லை. மனித மன அழக்கைச்
சத்திகரித்திட நீதந்த மாணுடச் சிங்குகிரை
நித்தம் கிழக்கடி வானம் வரக்கண்டு தேசப்பனே!

மங்கள கல்யாணி ஆன சிவந்தி மனதுவைத்த
 இங்ஊனது ஆவி மரணம் உறாவகை வில்லாததே
 தங்கும் புலமைப் பெருஞ்சுற்றம் என்னுடன் சேரவைத்த
 இங்கிதம் எவ்விதம் பாடுவேன் இக்னிசை வாரத்தையினை?

வாணி கலைக் கழகம்
 கரவெட்டி
 1994-09-01

-
- 1 கக்ரீரன் — வெள்ளி
 - 2 பாசி + அறிமேலே
 - 3 மதிமான் — புத்திமான்
 - 4 இதமான மனக்குறிப்பு, இக்கே திருவுளக் குறிப்பு

குயில்!

காதலிப்ப தல்லாமல் கல்விமகள் வானியுடன்
 உய்தலிக்க நானறியின் பெண்குயிலே — ஆனதினாகி
 வானிடெனும் தோணியிலே வாழ்க்கைப் பெருக்கடலில்
 ஞான உலாவகுவேன் நான்

நீலக் கருங்குயிலே இங்கேவா உன்னுடைய
 மாயம் புரியும் மணிக்ரூலால் — பால்பழமாய்த்
 தேனாக நீபாடு! தெய்வமகள் காதுகளில்
 தேனாறு பாயட்டும் பாடு!

என்னுடைய சொத்தெல்லாம் ஜீவ மழலைகளே
 உன்னுடைய குஞ்சும்தில் சேருமே — பெண்ணே! உன்
 கணலிக் ரூல் கண்டு காக்கையார் குட்டிக்கூறாத
 இன்னும் மறக்கவில்லை நான்!

குட்டில் உனதுரூல் பீறியதோ அல்லது உன்
 பட்டுக் குரல்குட்டு வாங்கியிதா? — கெட்டது யார்?
 குட்டிய காசங்கள் ஒப்பாரிக் கூச்சலிடக்
 கொட்டுகிறாய் நாதமழை நீ!

குட்டுப் பயந்தெளிய இல்லையோ கோகிலமே
 வெட்ட(ஊ)ட வெளியில் வராயாமே — தட்டம் இல்லை
 சோலையிலே கூவினும் சொர்க்கவழி காட்டுநெடுஞ்
 சாலையிலே வந்திடுதே பாச்!

உலகுபெற்ற நுண்ணறிஞர் ஓசை படாமல்
 மனிதவன மெம்பாட்டுக் காண — அகல்விளக்கை
 ஏற்றிவைத்தே 1 சென்றுள்ளார்! ஏங்காதே பூங்குயிலே!
 உத்தமங்கால் வற்றாமல் கூவு!

நாத மழையாலே ஞானப் பவிரிவினைக்கும்
 சீதப் பெடைக்குயிலீ சிங்காரி — வேதம்
 நொடிக்குநொடி புத்தம் புதிதாய்ச்சொல்! 2 தெய்வக்
 கையடிக்கும் நீ கானமழை கொட்டு!

அதிதூறு வாசலிலே ஆதி அபிராமி
முத்தான முத்தாகி முன்னின்று— வித்துடைய
புத்தகமும் கையுமாய்ப் போதனைகள் செய்கிறாள்
வித்தை விளக்கம் இவள்!

இவளைக்கண்டு இய்போது எந்தொய்வு நோயால்நான்
துவளும் 3 விதிர்க்குடி துடிக்கும்—அணவிறந்த
இன்னவ்ளலாம் சொல்லி எனக்கோர் விடிவுபிற
உன்னை அழைப்பேன் சூயில்!

உனக்கென்று ஒருவிடு உலகிலே இங்கு
உலகே 4 உனக்கும் ஒருவிடு —வனக்குயிக்நீ
பேசும் மொழியே உலகப் பொருமொழிஅஃது
ஈசன் உவக்கும் இசை!

குட்டுநான் வாங்கவில்லைக் கோகிலமே இன்னும்ஒன்று
சொட்டுக்கும் தேன்குரலை நானறியன் — பட்டுடல்
ஒருவகம் ஓர்விடு 5 ஓர்வண்ணம் எங்களுக்குப்
பாரதிய உள்ள பொது!

ஆனதால் உன்னை அழைக்கிறேன் அன்புடையாய்!
6 வானதியின் அன்னிதிக்கு நீசென்று— ஆனமட்டு
மன்றாடித் தாழ்ந்து மலை மூலிகைபெற்று
இன்றைக்கே நீவணங்கே வா

அன்னையிடம் அன்றே அமுதமுறு சொன்னதையே
நின்னிடமும் செல்லுகிறேன் நீசென்று — பொன்னியிடம்
ஒன்றொன்றாய்க் சொல்லு! அவனுவந்து கேட்டாளேல்
நன்றென்றே நீ வாழ்த்தி வா!

கண்ணைத்தா அன்றாகித் என்னைஎடு என்னுதிதம்
லீன்னைத் தொடுமெழியால் வேண்டுகிறேன் — கன்னிசுவை
சற்றும் இரங்காளேல் சஞ்சலத்தோடு இவ்வுலகிய
எற்றுக்கு வாழ்வேன் இனி

நீல அணைகளீடை நீந்திக் கலந்துயிரை
வாலை சிவந்திபதம் வைத்திடுவேன் — நீவிஅருள்
தேசமிரு மானுடமாய் மீண்டும் பிறந்தொருமை
பேசும் படிவைப்பன் தாய்!

தளசி அபிராமி தாய் கூடரை
அமுத மொழியாலே அர்ச்சித்து — உளைவுதரும்
ஈனங்கள் போய்கல இவ்வுண்கை ஒருல்காய்
வானும் வளையவைப்பேள் வா!

ஆற்றல்துத் தாசைஇல்லை ஆனாலும் இலட்சியத்தைச்
சோற்றிகளைக் கஞ்சினான் சோரவிடேன் — தூற்றலுக்கும்
போற்றலுக்கும் நானென்ன நாணலோ? பூக்குயில்! என்
கற்றுகளை நீ இசையில் கூவு!

பிஞ்சுப் பெடைக்குயிலே நீ செய்யும் பேருதவி
நெஞ்சம் மறப்பதில்லை வாழியநீ — கெஞ்சிஅஞ்சி
ஆருக்கும் ஆளாகேன் அன்னைக்காள் ஆயதக்லால்
பேருக்கும் ஆளாகேன்! போ!

போகாதே நில்லுசுயில்! இன்னுமொரு வார்த்தைகேள்!
நசுதாந்த வெற்றிகண்ட போகையிலே — சாகாதே
அன்னை அபிராமி ஆளுகின்ற அன்புவகை
என்னோடு நீசேர்ந்து மாடு!

பாரதி கண்டுநொந்த மாரீசம் ஆடாதே!
நேரிய நீர்மையொடு நீகூவு — ஆராசோ
ஏதேதோ சொல்லுவார் என்றுகம்மா கண்ணுறங்கிக்
யாதோதம் தர்மம்? போய் வா!

புத்தர் புதிதொரு பண்ணிலே மெட்டமைத்து
பித்தம் தலைக்கேறிப் பேயாடும் — எத்தர்களின்
உள்ளம் கரையநீ கூவு! உன்னைக் குப்பிடுமென்
களையிலா இந்நகக் கவி.

நீத்தல் விண்ணப்பம்

விஜய தாமியிலே வீரகத்தி கேட்பதென்றால்
புனையலும் புகழும்அல்ல பொருக்குவீடும் எனையபுமகன்
இதயநற மலர்வுகளை இனிதூற்றக்கும் சுதநிலமை
அதுஇன்றேல் அபிராமி! இனிமீனாத் துயிலுளே!

'விஜய தாமி'

வாணி கலைக் கழகம்

கரவெட்டி.

1994-10-14

1 சென்றார்கள் + உள்ளார்கள் → சென்றுள்ளவர்கள் செத்துக்
சென்றவர்கள்

2 தெய்வக்கொடி — அபிராமி

3 விதிப்படி — நடுக்கம்

4 எனக்கல்ல — உனக்கும்

5 வண்ணம் — நீதும் கிருமை

6 வானதி — அபிராமி

சோற்றுத் தூதத்திலன்று வாழ்வு — ஆனால்
சோறே இல்லையெனில் மேலே
ஏற்றம் ஏதும் நடக்காது — ஞான
ஊற்றே வரண்டுதூர்ந்து போகும்!

க.வி (ஒருலகம்)

கற்பனா வளத்தின் கருச்சிதைத்த
கல்வி யினாய்தான் பெற்றதவோ
சொற்பழம் இல்லை பழவடியார்
வரிசையில் வரிசை பெற்றதவால்
சிற்பர ஞான சிவசக்தி
சிந்தா சூலத்தீர் சிவமருந்தி
பொற்புறு ஒருக கரசாகும்
புதுநெறி என்னை வைத்திடம்மே

க.வி (ஒருலகம்)

சந்தனத் தருவைத் தறித்துவிட்டுக்
கஞ்சா அபினி பயிர் செய்யும்
சிந்தை இழந்த மாக்களினால்
சேகுவ தெல்வாம் விபரீதம்

க.வி (ஒருலகம்)

இவள்புதிது! இவள்நல்லும் வழிபுதிது! மேலும் — கமல
இதயமுனை ஊற்றுகளின் சுளைபுதிய புதிது!
உவமையிலா நவநங்கை! உயிரோப்புச் சிவந்தி! என்
ஒருகை யாத்திரையின், உந்துகத்தி ஆனால்!

க.வி (ஒருலகம்)

ஊனுயிர் நானுள வரைக்கும்
ஒருகை அரசென்ற பாடி
மானுட நேசிப்பை வளர்ப்பேன்
கன்பதை புன்னகை பூக்கும்!

க. வி. (கிருதயுகம் 1981 - 1)

வீலைபோல முடியாத சரக்கெல்லாம் வீசி — அடி!
வீதிக்கு வாராத ரூப்பங்கள் பேசி
அலைமேலே அலையாக நான் பாட வேண்டும் — அந்த
ஆனந்த வெள்ளத்தில் நீயாட வேண்டும்!*

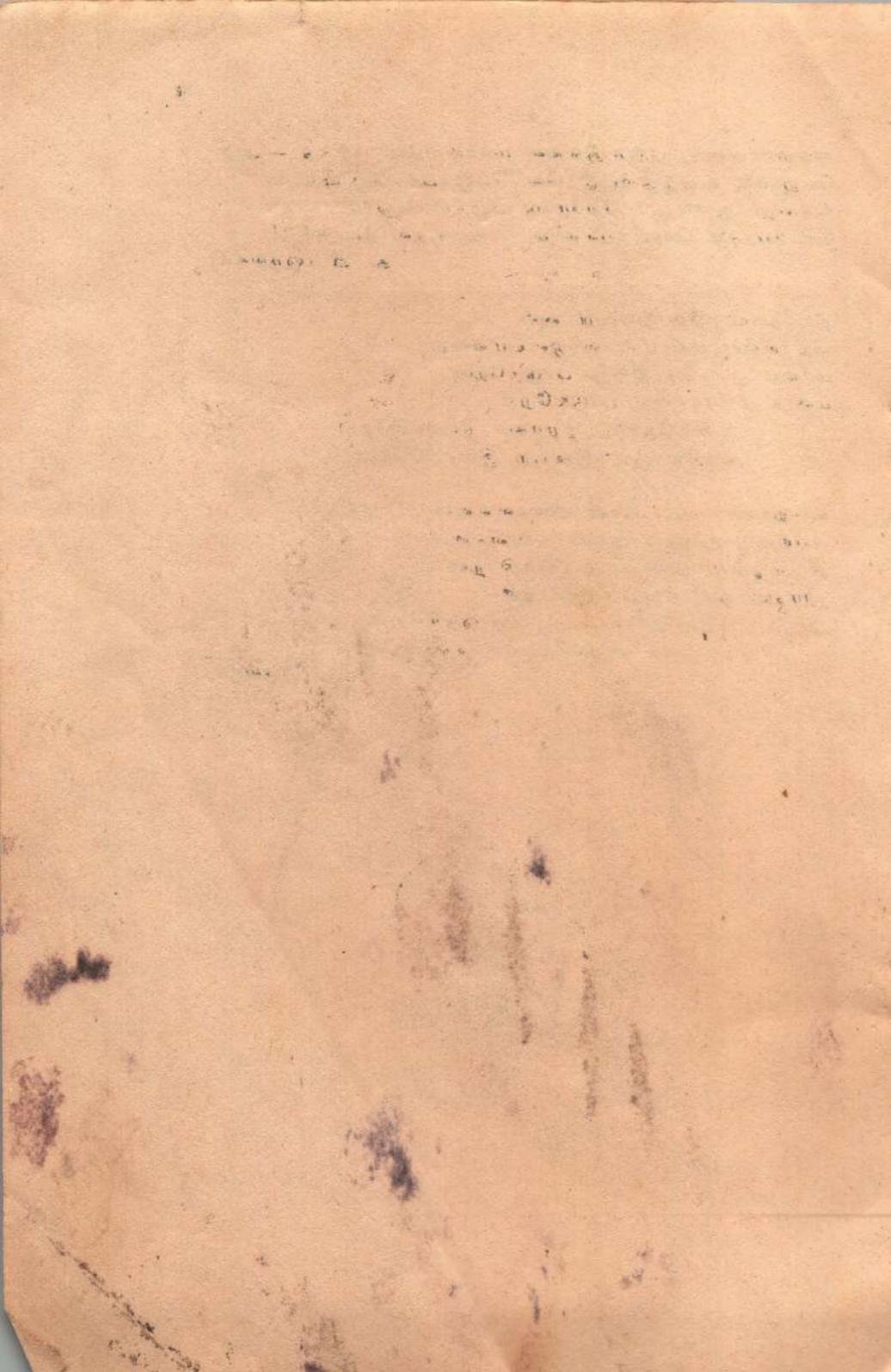
க. வி. (பன்னீசைப் பாடல்கள்)

வலமண்ணைப் பிரிப்பதில்லை மக்களையே பிரித்தது — அத
வேறாக்கி வைத்துவிட்டு வெட்பெழுப்பச் செய்யும்
வலமெது ஆனாலும் வேரோடு பிடுங்கி — ஒரே
வெளியாக்கி வெளியெல்லாம் ஒளிபாய்தல் வேண்டுமீ!
க. வீ (ஒருவகம்)

நீல வானத்தில் நிலவுமில்லை
நெருங்கிய விண்மீன்கள் ஒளியுமில்லை
மாலை இருளில் நின்று பாடுகிறேன்
மனித விமோசனம் பாடுகிறேன்
இனியதோரா புதராகம் இசைக்கிறேன்
எல்லோரும் இன்புற இசைக்கிறேன்!

உறைபனி மூட்டங்கள் விலகவில்லை
மயிரிழை தானும் அவை நகரவில்லை
நிருவத்தில் நின்றுநான் பாடுகிறேன்
தூரத்து ஒளிக்காண்பாடுகிறேன்
புதியதோரா பண்ணிசை ஒதுகிறேன்
புத்துலக எழுங்கிக்காய் ஒதுகிறேன்!
க. வீ. (ஒருவகம்)

அபிராமி நவநீதம் 1

காவிராசர் (கவி)

வாழ்வு கலைக்கழகம்

சென்னை

1994-10-14